

Tomkiss Tamás

Alt Control Del

(docfile-ok)

HELP TARTALOM

Én

select all (afavago.doc)

A favágó kirángulása
Szilvia, baltám éle
Őszi beszélgetés
A favágó 1. eltévedése
A favágó 2. eltévedése
A cserjésben
Esti szigor erdőben
Szelíden, lassan

undo reset (szexeseroszak.doc)

Beton
Mámor
Kezdet
Szilvia ténye
Röviden
Kitevők
Hardcore
Sonic Youth (Nekromantia)
Macho techno mosso

format c:

Primus
Tájvers
télvég
Nézd
7 fáj
Majd
Himnuszok a Központi Számítógéphez

space (abolond.doc)

Alt F4 - Exit (mentem.doc)

Hely
Sár az üvegben
Ifjúság
Hídon
Nélkülem
Mindenben
Nirvana
Európa-féle
Posztpilógus

Poetica Fekália

Én

Már száz százalék:
interglobális félreértés
vadhajtása lettünk.
Mi, ki itt ülünk
s iszunk meg írunk
egyedül, magunkban
s egeret hallgatunk
s fáj a szánk-szemünk.
Immáron végleges a tény:
intertotális félreértés
vadporontyaként vagyunk
s úszunk a semmiben.
S hallgatunk, azt tudunk
hallgatunk vad dolgokat
s úgy érezzük, úgy vagyunk
most már mindörökre úgy
hogy itt maradtunk
itt feledtek.
Nem néz ránk már senki sem.
Nem, s kéz se nyúl már
homlokunk felé, bizony
ha nyirkos, az a mi bajunk.
Ez most egészen tuti:
interfatális félreértés.
Vadfattyként vagyunk
az erős, nedvdús, boldog
törzseken terhesen, súlyosan.
Helyünk csak véletlen hiba
nagyon rossz értelmezés
bizony nekünk befellegzett.
Itt más tervek irányadók
s ezek nekünk nem kellene.
Mi nem tudunk tanulni:
a mi őseink rossz szabók.
Nekünk itt nem lesz szezon
minket sötétbe dugnak el
ahol zavarni sem tudunk.
Hát így vagyunk
...
de hol vagyunk?
Hogy lehet, hogy így lehet?
Mindegy bassza meg talán.
Küldjenek el máshova
s nem kell, ne szóljanak
ne lássanak, csak legyünk
s röhögjünk cinkosan
s tudjuk meg, hogy ki - vagyunk.

**Select All
(afavago.doc)**

A favágó kirángulása

Már jártam
a kórházban.
Szilvia többet nem tud
amputálni.
A korhadt végtagokból
tápanyagot darálnak.
A gennygyűjtő hordókból
egy csöpp a padlóra csurran.
Viszik az erdőbe
trágyázni.
Szilvia népdalt
üvölt.
Fülemben átcsoportosulnak
a nedvek.
Eszembe jut:
szétreped öntől...
Rádioaktív véretem
öntöm a végbele mélyén.
Szilvia, fogd meg a baltám
súgd bele gyorsan a számba, hogy
ennyi meg annyi fa kell még
s végre lenyughatom. Így megy ez.
Ráteszi hátam a tönkre
Szilvia, melle kezemben.
Nézem a fákat. A hordók
mind kiürültek. E percben
fölkapom onnan a baltám
s indulok. Arra, hol érzem:
félük a megjelenésemet.
Visszajövök hát bűnösök.
Hoztam a baltát - Szilvit is.
Hej, de cudar munkás a favágó.
Kórházam nekem ősibb
és eredőbb kéj, Szilvi
bármilyen álomi tárgynál.
Itten a törzsek, az ágak
kedveseim. Nekem és neked.
Ez lett: így *gyönyörű szép*
így az enyém s a tiéd mind
szétrohadó beleikkel
a fák; éles a baltám.
Szép ez az erdő, s szép az a
kórház.

Begurulnak a hordók
a kórterembe.
Valaki már jegyzetel.
Szilvi sikít
kacagva fűrészel.
Én csak mosolygok
baltámmal faragom a járdát - kinézek.
Eszembe jutott valami.
A szerző borzong

Szilvia, baltám éle

Jelenséged otthonom
gyere hát, Szilvia.
Húzd az öledbe fejem
s nyugtass sikolyoddal.
Mondd el, hogy kit:
én megölöm, ünnepi pók.
És tort ülünk, végén
sörömet, boromat, konyakom
a falon zúzom porrá
és majd a cigány húzza
a vonót nyakamon.

Szilvia. Nélküled annyira más lesz.
Irtom a fát, és újra egy ősima (őskar)
mozdul a gondolatomra. S pénzemet
én a semmibe szórom, hadd legyen
égen, a csúcson az átkom. Szomjamat
oltani nem tudod, ennél baltám
nyalni is isteni-órjás élmény.
Hazudj, vagy ne hazudj értem, vad
és keserű nárcisz, hálám elapadt már.
Képtelen ész-idegemtől baltám
éle csak egyre fenődik, és tele
újra az erdő elhunyt társak
forgácsolt-tetemével.
Honnan a szakmám? Mert születésemet
ó vének kara is leszavazta
s más csodajel sem bátorította a
megjelenésemet akkoriban, tuti.

Őszi beszélgetés

3/4

*Ó, én dúlt katódom, jer
jer, s hasíts belém, hajlíts
fogj, szoríts a tönkre, ó
ostromolj meg oly vadul
mint az állatok, ahogy
mén a kanca tomporán
úgy, úgy, rögtön, itt, ahol
lenni oly természetes!*

4

*Irányadó lehetsz, falány.
S előkelő a régi út.
Az erdő emberét a zaj
bizton s szépen vezérel.
Ne dőlj be holmi kis szutyok
hazug dalának, így haladj
s eléred azt az állomást
hol frikciód beteljesül.*

4/5

*Mondd csak el, mi oltja kedvedet?
Mit teszel, miért hagyod, hogy én
itt heverjek préda parlagon?
Lábaim ma kedvedért teszem
szerteszét, virág se nyílna így
kincseim javát eléd adom.
Jól tudod, hogy teljesen tiéd
mind amim van, s mit neked tudok.*

5

*Megyek veled, hisz menni kell: muszáj.
Ha hormonod sötét utat jelöl
vad Szilviám, legyen a cél talány.
Tudod te jól, a munka várva vár
ezer s még száz dolog a büntetés
de hallhatom, hogy bőg a szarvas is
hogy bűg a vadmalac, s kétségtelen:
az Őr fegyelmezőn ügyel. Oké.*

5/6

*Zúzni egyszerű a béna életet.
Én letéptem anno azt, ami: tiéd
s most hatalmammat gyakorlom jog szerint.
Vedd elő a jussomat, ne szórakozz.
Dús az erdő, s dús ölem csak arra vár
hogy betöltse végre hősesszenciád
itt, a fák, közös barátaink előtt.
Nos, favágóm, hajts, gyerünk, ne tétovázz!*

6

Bár nem vagyok egy új Faustus, én azért
tudom: amit léleknek hívnak: elveszett.
Kezem te fogtad és vezetted, biztosan
szorítva sorstalan agyam, az asztalon.
Megírtam torz gyalázatom, olybá veszem.
S olykor, ha fák közé befür tekintetem
felizzik gyomrom és belem vadul: a vágy
profánul ostoba, frigid magány után

A favágó 1. eltévedése

Süllyed a talpam.
Hiába mondtad
hogy le ne lépjek.
Én ma berúgtam
s nem látom már jól a csapást.
Hol vagy, Szilvia?
Újszerű helyzet ez:
nélküled, s a balta.

Erdő, erdő!
Szemtől szembe:
ti sokan
én nem.

Szilvia, hol vagy? Látod-e finnyás arcomat?
Érzed-e meglepetésemet? Én, aki nélküled,
ekkora stresszben döntsek az új iszonyatról?
Dönteni, dönteni - súgja a hangod, képzelem.

Életem erdő, életerőm egy szerszám
s harcod, Szilvi. A fák közt van valahol ütem.
Elszabadult hát végre a fojtott indulat.
Jól betakar az avar rejtett zavarával.

Ó, a többi favágó leigazolt már
máshova rég, falujukban a béke tanyázik.
Hol van már a Maugli hatalma, a vadsereg?
Itt csak a dzsungelt látom, ott meg a vadfalut.

Szilvi, te tudtad: én eltévedek egyszer.
Íme, az álomi útból rút betetőzés,
filmbeli dörgés képzete durran végül:
én maradok, vagy ők bírnak maradásra?

Szilvia, itten minden annyira posztmodern.
én vagy ők vagy te mi vagy én
velük és veled
veled de ellenük
ellenük és ellened
velem vagy ellenem

A favágó 2. eltévedése

Szilvi, lelkem immár hálni jár beléd csak
elfogyott belőlem mind a hormon és az ámbra
tíz év óta annyi minden változóban
(ó, igen, a múltban én szerettem
lélegezni, és még mennyi mást is)
naftamentes életünket végtelen sok
ízre jó és szagra izgató, vad méreg
ostromolta akkor, ám ma már ha
minden álom volna is csak, attól még az
űrkopárság és silányság itt maradna
bennem és tebenned, árkom és virágom.

Szilvi, látod ezt a szimbiózist?:
itt az erdő s itt az érc kezemben.
Ó, lehet, hogy ósdi ennyi
szimbolizmust összehozni
mégis, egyre jobban fűr a lelkiismeret:
hátha benned testesül meg
ősi démonom, ha nő vagy, rothadás?
És ha így van, minden úri képlet
biztosítja tévedésemet: a balta
és a végtelen csavargás
korhadó fáim között csak
félreértés volt és
semmi
más

Nem tudom, hogy mit szeretnék tőled.
Nyílj meg és mutasd meg merre menjek
végleg el belőled
vagy pedig zárj mindörökre
ketrecébe!

Nem tudom, én nem tudom.

Fák, a partink gyásztalan legyen

A cserjésben

Te béke vagy. Az ápolóm.
Én ég vagyok, brutális ős.
Ha elterít a téli jel.
Uram ha mélyre vág, s ha még
a mélynél létezik vénebb
s kegyetlenebb ajánlat is,
hát jó lesz itt a vízmosás
ban ülve összevetni mind
amit még el lehetne, vagy
mit el szabadna kezdeni.
A cserje, lám, nem adja fel
csak nő, buján borítja el
terem, kiirtott fák helyét.
Mint combjaid, ha véresek,
olyan valós a téli táj.
Szavam borotvajég, madár,
mi elrepül, ha kellene,
ha érte nyúlna bárki is.
Hiába hágja át a húst,
a szétalázott, dúlt talajt,
a durva cél beteljesít:
halál feléd, s felém halál
s ha másnak élet, úgy nekünk:
halál. S ha egyszerűbb, ha más,
a cserje ostobán gyaláz:
ügyetlenül ki célt keres
találni sem tud fényeset.
A bárd elásva hát.
A halmon semmi sincs
csak egy madár

Esti szigor erdőben

Letésem a baltát.
Lám, béestvéledett.
Lelkem helyén
setét madár
fáradt szárnyon
kihúnyt tűzhely
fölött köröz.

Álmom végül beszüntetem.
A szél, ahol, ha kell
vágytalan szalad.
Vadak nyomán rohan.
Fáradt esőre vártam
s halott köröm bére
ásitóz.

Bezárt a határ.
Állít e csend
a szunnyadás.
Forró fejem
tönkre fektetem
s te lészel
ki befejez

Szelíden, lassan

Szelíden, lassan és, igen,
megalkuvón és álnokul
fogunk meghalni. Részegen
és gazdagon, bocsánat, és
az ürbe húzunk innen el,
megannyi átbaszott, csinos,
volt ifjúság.

Ha nincsenek nagy háborúk,
lehet, talán csak tévedés.
A srácok, ők ma is lapos,
de kvázi háborúkat és
lapos szerelmeket tudnak
lejátszani egymás között.

Szelíden, lassan, részegen
és gazdagon meghalnak majd
a mesterek, az ősz tőkők.
A tölgy, ha törzse szétrohad,
az sokkal szebb és színesebb.

Én átvertem az ördögöt
szelíden, lassan és, igen,
határtalan tanulmányok
között. És számszerű dugást
taníttatott nekem.

Virágok, énekek, varázs-
igék és rejtjelek között
már biztosítva életem
dobása. Ejtés. Elmélet.

Ha lét nekem nem is jutott
nagyon. Szelíden, lassan ég
felé törő utam leáll.

A cél után. Pokoltanyán.

Pater Familias nagyon
elégedett velem, ezért
kegyelmező kezét s haját
fölem bocsátja, hogyha kell.
Én láttam, hogy már sírja van.
Szelíden, lassan, és kicsit
unatkozón elmélkedik
velem torz Ördögöm. Szilárd
a téma, mit ajánlhat itt.
De ő se húzza már soká.
Szelíden, lassan és bizony-
talan lehajtja elfáradt
fejét. Csalódni jó, szerény.

Szelíden, lassan és, igen,
megalkuvón és álnokul
fogunk meghalni. Részegen
és gazdagon, bocsánat, és
az űrbe húzunk végre el,
megannyi átbaszott, vidám,
volt ifjúság.

Undo
Reset
(szexeseroszak.doc)

Beton

Ön ma tollakat dőf
a gégémbe a hörgőm
már tintától fröcsög
a harmat a penész a
reggel a korán a fűben
a nedvben ébredés
az Öntől való megelégtetés
a varangy nyalása
a szemhéjon meztelen csiga
a koponyában szű a csontban
disznó ölelése
mind Ön ajándéka
mindet magamévá tettem
ha Önnek így kellett
ez a világban lubickolás
ez a betonban
fejesugrás ez az után

Mámor

Mondja!

magyarázza miből ez állati fény
torkom kaparása talán csak jel
az utolsó nagy akarás elején

sörömet mindet benyakaltam már
a fény ragyogása talán ravatal
kezeim belekapnak az árny szigorú
vonalaiba fogam nem ereszti a dal

gyilkolj savanyú tüzezen hóhér
csókolj izzó lepedőn hölgyem
belerúgnék végül e falba ha kész
s látnám maradékaimat: löttyen

hát ennyi csak ennyire futja erőm
hatalom vágyán kialussza magát
részvét ízét keserű nyálát
bederengi a fény: jót s bajt kiokád

Kezdet

Lányom, önnek én teleöntöm borral
metszett serlegét. Vörösen csordulva
énekel ma fény, s feketén az éjjel.
Koccan a sorsunk.

Asztalunk fölött finoman zsong vérünk.
Nézni négy szemét, s belenézni aztán
titkot ismerő italunkba, mélyen.
Izzik a kristály.

Kézzel átkulcsolni a kelyhet, lassan.
Színpadi trónunk felemás érzése.
Minden érintés poharunkban lüktet.
Dallama mozdul.

És ha bor már nincs, jelenése itt lesz.
Én a bort, ízét ezután ha érzem,
mást jelent. Most már bonyolultabb minden.
Benne az álom.

Szilvia ténye

áll a bál a bál lefeküdni készen
arzenálunk kész tele minden fegyver
mégis itt lebeg kiabál az óvás
indulatomban

megteszed velem veled én is lassan
minden textil fém lekerül lemászik
bőröd barna fény füleimben sűgás
éjjeli tónus

torzó szárny halad nyakamat szorítod
ám az őrült jön belemászik teste
jégben sárosan megölel és mondja
áram a szíved

értem ahogy ülsz megemelt csípőddel
rajtam táncot jársz beleborzongsz mozdul
minden izmod él ez a test de sűgja
nem szabadítasz

megfordítalak sima ívbe hajlik
hátad kérdezel betemetlek fénnnyel
és sírsz megremegsz belekóstol a száj
méreg a véred

Röviden

Szerelem.
Kés a gerincben
és halk
fuvolaszó.
Én talán más vagyok
mint én.

Beszélj velem
Az úton fagyok
várakoznak.
A fejemben beton
és sirályok
párzanak hosszan.

Belémnyilall
ami fájni szokott.
Nincsenek
ajándékaim
amit szeretnék.

Építsd belém
a teret és az űrt
mert csak ennyi
a tél

Kitevők

Nagyon alattomos üresség alakul bennem.
Már hónapok óta tágul.
Hogy meddig vezethet ez.
Arcom száraz, izmai fagyottak.
Gyomrom szűk és érzéketlen.
Minden álmom hosszú és nehéz.
Rettegek a találkozásoktól
a telefonoktól
a megszólításoktól
a köszönésektől.
Hallásom, látásom eltompult.
Minden íz, minden illat
minden érintés untat.
Egyetlen cél a túlélés lehet
valahogy így mondta Yossarian
de akkor még csak kegyetlen
és örült volt minden.
Most hideg van.

Hardcore

Izmaiban véres harapás. Szelet.
Vételező és akrobata. Strassz.
Él még egy frigid élmény benne, de
bármikor elszabadul már. Démoni
nőtlen. Szíve is állat. Kő és
csonttemető, meg vérgranulátum.
A krizoprász fényű iszonyatszeme
krétai sírját nyújtja a rendelet.
Nem baj. Már belenyomtam amúgy is a
poklát izzó ézsavaimból
lávabeton harcunkba. Az arca.
Nektár-szín nihilista. Topáz. Pirit.
Hardcore véres eső vagy fénycsapadék

Sonic Youth

(Nekromantia)

Térben a foszlás: vérzik az állat.
Nyergel a ringyóm. Ólom az úrben.
Dugja a sátán. Perzseli tompán.
Vak hidak ülnek a csőben. Látom.
Rezzen a hulla az ágyban. Baszni, ha
érted. Véged. Alázata titkos
úton rúgdal. Hibrid a magzata
mindenesetre. Be van avatva.
Hány. Jelképe a hal, és oszlik.
Fojtja a hangja is, mert az mágia.
Gyógyszerezi krémmel az anyját.
Felugat kínjában ha bejönnek.
Lőnek minden reggel sárga fejében.
Fáj a gyomra. Görcsöl a szája.
Őt kurvára nem értik már rég.
Mindegy, mindegyikükre szarik. Hány.
Felvési groteszk hetesét az
égre, és beleszáll a Napba
nyílegyenest. És fázni se fázik.
Felnőtt. S részeges. Mert ki akarja
nyírni magát (is). Meg meri tenni.
Mindegy. Mindegy. Mindegy. Mindegy.
Torz ez a kép, mert szép a valódi.
Baszd meg - jár az agyában minden
reggel, hogyha elalszik. El tud.
S annyit üvölteti, annyira, hogy törik
szétszakad érte a membrán. Független.
Reszket a szája ha hallja. Segíti.
Össze se söprik a csontot utána.

**Macho techno mosso
(Hommage à Fekko)**

Üzletember engem olvas
falhoz nyomja a fejét
acéltechno gennyet sorvaszt
megzabálja a belét
Odakúrja asztalára
bekapcsolja a mobilt
macsó mosso dallamára
csinál rólam egy kopírt
Hagyd békén az internetet
mert vár rád a partizán
elbaltázza az üzleted
leokádott a hazám
Kéröd ez a kurva bolygó
neked minden jól szolgál
ringyón forgó napraforgó
most nyerő a kispolgár
Azt gondolod hogy kilóra
veszed meg a hüvelyem
istened tehet csak róla
velem nincs, csak ellenem
Hálózatod vége: zárlat
tehetetlen kis agyad
földhöz veri egy vadállat
markolhatod magadat
Látod ez van: líra-terror
összeszabott kötetkín
állandóan fatal error
cserkő barack marin gin

Format C:

Primus

Felfordulok tőled.
Magam nélkül vagyok
a színen.
Nem telik, de élek:
irodalmi műsor
az egész.
Félek e téltől
és írok
hogy ne kelljen innom
addig is.
Megmásznám a lépcsőt
de a lábam nincsen - kezemmel érinteni
undorít.
Határokon járok - de határokon kívül - ehhez elég
egy jól megtankolt fej
és némi aprónak:
iszony.
Kudarcaim nélkül
talán már régen
lenyugodtam volna - nem akarok szeretni.
A tengert nekem szerezte
a semmi:
mégis száraz
undok helyszínem.
Közöny nélkül élni:
egyre távolibb
és egyre inkább mindegy.
Mindegy, mindegy, nem, nem.
A tér nekem
egyre öregebb - talán idegen.
A hangok még
bolondítanak - nyugtat esélytelenségem
a megfogalmazására.
Elsőnek gondolom magam
az egyenlő esélyek között
mert elnézőnek születtem
és minden más
felháborítana.
Az erdő, a nap, a hegy és a kövek:
amikor a testem
lerohad rólam
és köszönöm, jól vagyok.

Tájvers

Az én tájam igénytelen
élő csótányok és
döglött papírsárkányok
borítják
a nap huszonöt wattos
a madár párna
az eső fekete
gyümölcsöm pálinka
a szivárvány rúzs és szemfesték
tegnapi nőmön
a nóta az technorádió
virágom bagó
pipám kéndioxid
borom szódával
síkjaim Blaha Lujza tér
hegyeim nincsenek
a világ végén buszforduló

télvég

olyan	un
aktív	szimpátia
most	a divat
a télvégi	depressziós
tinédzserekben	kisöregekben
a depresszió	Kati és Zsolti
csak ülnek	egymásban
a kövön	ülnek
lábfejükben	rázzák
merev	vérüket
nyugtalanság	divatos
karikák	sötétsége
mögül	a semminek
néznek	hallgatnak
sötéten	nem jól
hallgatóznak	hallanak
és fújják	a parazsat
a füstöt	is utálják
egymás	szemét
szemébe	haragos
néha	a tenger
felizgulnak	a hullámtól
egy tökéletes	induló
test	összeccsapás
árnyékától	fejük felett
tüzelnek	

Nézd

Nézz ki az ablakból
és ne gondolj ma a főkavadászra
nézd, hogy csúsznak a jégen
röhögve és ordibálva
és nézd, hogy milyen könnyen
emelkednek az üvegszárnyak
hát nyugodtan essen a földre
törjön össze az a rohadt pohár
és nézz, nézz fel az égre
nézd, hogy hullik a földre az Isten
az Isten és a hazugság
hadd nyeljen el végre a jég
hát nem, én nem keresem
a tudatlanokkal a tudás titkát
nem, nem, én nem hiszek a vérben
értem még nem követeltek

Nézd, én már hiába mondanám
hogyan tudnám ölni őket
meg tudnám ölni a színen
többé senki ne prédikáljon
nem, engem nem érdekel
hogyan mit mondanak a kitömött testek
bezárult előttük az ajtó
csak tátognak arctalan szájak
nézd, én már nem tudok semmit
mennem kéne, hagyni mindent
meguntam a hidegrázást
szemem körül a feketeséget
nem, nem, én nem keresem
a tudatlanokkal a tudás titkát
nem, nincs, trófea nincsen
értem még nem követeltek

7 fáj

Fáj, mint Istennek a főkavadász

Fáj, mint Vérnek a Lándzsa

Fáj, mint farkasnak a kukorékolás

Fáj, mint Fehérlófiának a koton

Fáj, mint jaknak az istráng

Fáj neked, mint nekem, ha maradnék

Fáj, mint nektek majd én

Majd

Az Isten ki fog hallgatni.
Megkérde, megfedd, megkorbácsol.
Pedig én amúgy is köpnék neki.

Himnuszok a Központi Számítógéphez

1. Sivatag

szél szél szél
kövek
hideg
éjszaka
jéggé dermedt
szürkeállomány
város
alakok
árnyékok
összepréselt
szájak
betonból nőtt
kiszáradt
házak
lánccsörgető
szenvedő
szellem

2. Ablakok

Kiszúrt szemű
ablakok
a levegő
fogy a levegő
a levegő pedig
egyre

3. Tér-elemek 3.

A tér éli természetes életét
most vonzó és kegyetlen
fekete lyuk

4. Alt Control Del.

Az eget lezárták.
A felhők ökölbe szorulnak.
A szárnyakat amputálták.

5. Fatal Error

A memória megsemmisült.

Az állomány nem olvasható.

A rendszert újra kell telepíteni.

A kijelölt dokumentum megsérült.

Fatal Error.

Fatal Error.

Fatal Error.

6. Escape

A kilépés lehetetlen.

Zárja le a futó programot.

A kilépés lehetetlen.

Space (abolond.doc)

1.

A bolond
aki ellenségének fogadta
ezt az olcsó poklot
kezdi bolondnak érezni
magát.
Bölcs immár
aki látja:
drágán is pokol a pokol
és ha józanul olcsón kapja
de bolondnak nézik
az jobb dolog
mint belebolondulni
a drágaságba

2.

A bolond
a városban él
és közveszélyesnek
érzi magára nézve
hogy higgyen
ezekben.
Bölcsen kivár
és még nem áll tovább:
a pokolból árad felé
a fény.
Úgy tesz néha
mintha álruhába bújna
és elviselné
ezt a sok normális életet.
Néha pihenni akar
megöli
magát

3.

A bolond
elhatározza
hogy egyszer s mindenkorra
rendet teremtet.
Megmagyarázza szépen
az ápolóknak
hogy csak játék az egész
és távozik.
Azok pedig elhiszik
és ostobának érzik magukat.
De minden a rendes

kerékvágásba kerül:
az ápolók ápolnak másokat
az egészséges levegő pedig
betölti a távozó
légüres terét.
A pokol szebb és józanabb így

4.

A bolond
nem hisz a létezőben
a nemlétezőben még kevésbé
hívó kutya
mindenben senki
kéri hogy hagyják
boldogulni
lassabban de
bolondul
nézelődni
szerte
szét
Kezdi szeretni
a pokol

5.

A bolond
a színpadon
játssza hogy józan.
Nevet belül
ezen a közönségen
Isteni Tragédia
nevezi magában
ezt a bizonyítékot
de csak a poén
kedvéért.
Azt játssza
hogy fél

6.

A bolond
ha ébred
akkor kezdi.
És mikor alszik
köszön
a halálnak

7.

A bolond
örömet érez
ha éli
hogymindene fáj
belül.
Az örület benne
végtelen magányt
diktál
mint alkalmasságot
a letisztultságra.
Ő a sötét
tudja csak hívni
a fényt

8.

A bolond
hallja a zenében
az igazán bolondok
lélegzését.
Ilyenkor megőrül
vérében tombol
a Harmónia.
Felszabadultan
garázdálkodik
egy végtelen
jövőben
ahol már
nem kell
akarni sem
elég a lét
megbolondítani
azt ami kívül
még áll

9.

A bolond
ha fél
rettegi
magát

10.

A bolond
nagykorú lett.
Nem hisz már
a gyógyulásban

Alt F4
Exit
(mentem.doc)

Hely

Körömtelen kapaszkodás
egy polírozott üvegoszlopba
a tetején a világ
lent a vége
középen járok

Sár az üvegben

Szilvia, ma trambulin fölött
jár az idegrendszerem.
Kábítószer nélkül
olyan lassú ez a beázott
homokóra: valamit
meg kellene találni.
Két túlvezérelt hangszóró között
talán szenved és sorvad az agy
de jól táncol a csonka idegdúc.
Indulni kellene a negyven fokban
cigarettáért meg télért.
Mutass már valakit
aki érzékeny és bölcs!
Jó lenne: nem kéne túrni
védeni Semmit
ami úgyis fontosabb, annál.
Ki hitte volna:
ha lesz terv
csak haszontalan lehet.
Ma trambulin fölött
táncol a gyomrom
és a derekam eltörik.
Sáfrányszínű reggelt
kívánok mindig
és egy higgadt erdei
kocsmát.
Fraktúrákkal vésni
tele egy ház homlokzatát
talán hasznos feladat.
Ma trambulin fölött
sétál a kedvem
fejem két hangfal
kezemben gót betűk
és sáfrányok.
Fejem előtt a beázott
homokóra

Ifjúság

Oszlik a ködben vélt sokaságom,
ömlik a szennyvíz.
Sír a magányban a szél, és sír pár
dögkeselyű fenn.
Lassan
sírnak.

Térdig a sárba merülve nézem a
tükröt, a semmit.
Rút kör, glória süllyed az égből,
arcotok árnya.
Némán
tűnök.

Megkeserült taposásom a sáré.
Megkaparintott.
A madarak csak sírnak, s örvény
támad a sírnak.
Roppan
csontom.

Jó egyedül most. Távoli léptek
halk zaja. Szél zúg.
Végre csak én vagyok. Égtelen éjszaka,
hangtalan álom.
Láttam
mindent.

Hídon

A hídról a vízbe
a gyűrűk közé
középre
kézben egy Sziveri-verset
vagy kevesebbet
vinni
rá egy hal tetejére
haljon
egy hal tetemére
halljon a parton a koldus
egy komoly lubickolást
ebből az olcsó
amazonaszból
a gyűrűk közepébe
járnak inni a felhők
géphegedűket
oszlát a szél a
nagy temetőben
a nagy fejfák közelében
rögtön a parttól
... lélekvesztők ...
egy híd

Nélkülem

(Kertész-építkezés)

Kopasz a szívem.
Tű a hajam
penge a nyálam.
Véresek az ereim
szennyes az agyam.
Íme: én vagyok itt.
A bujdosó hentes.
A kis herceg
rókája.
Életmérgezések
szitává lőtt
.h.u.l.l.a.

Szakadt a zászlóm.
Nincs bennem szeretet.
Én csak én voltam
de nem leszek.
A kocsmá bezárt.

A kulcs
nálam van

Mindenben

A tábla mesél most:
én megfeketült hegedűn játszom
egy önmaga által alázott törpe dalát.
(Elmért repülésem a kérdés itt.)
Csupaszon terülök rád Lány
(kezed és tarkóm most egy).
Bárhogy lehetek már ennyire távoleső.
(Én a jövőben járok:?)

Keresem teleírt - fanyar és hosszú - lényem titkos könyvét.
Az idő nem akarhat mindig.

Mert:

utasít egy (s más) remegő új kor
iszonyú s mély holnapi köd:
rejtély
az enyém s ami jön még más:
a világ (ami tőlem): amit
(neked)

adni muszáj:
nem mérheted úgy mint mást - mert én beleöltem mind ami halt valaha
tré gnosztikus úr
és jég és sár
körülélt vagy csak vágyott
terein.

Nem akarhatok én rózsát - hogy fény van a tüske között
már kész
tudták rég és azelőtt.

Most más lesz: szem.
Szemeim s szemei króm ős erején.
Jutalom lesz majd ha megérzed a húst.
Húsát aminek ez a tér játék.
És látsz
ha üvöltök majd
és mozdul a minden - csak - ha akar.
Úgy: lenni akar vagy létezni.
De ha létezhet még úgy akarat
akkor akar

Nirvana

Szinte beájul a fénybe. Lehányta magát is.
Félta a szórakozását. Béke van, és ezt
már kurvára utálja. Behúzna ököllel a
cél szájába, tréfás késsel álmodik.
Esti meséje az ülve kefézés. Mélyen.
Mindig Arany Jánostól szokta tanulni a
démoni kapcsolatot torz árnyaival, mert
teljesen, állati módon, spontán durva.
Annyira óvatosan hisz, hogy már nincs más
kapcsolata. Presztízből túrni a szintet - nem tudhatja a titkát. Balfasz, vagy csak
hullavirág. Oltalmat nélkülöző fény.
Dalban a sorsa megírva, tudnivalója is.
Sarkalatos, mint Mindene: ő is, az Isten is

Európa-féle

Welőt rázok. Rázza a velőmet.

Álomeurópa, térbeli lósav.

Én a halottakat látom.

Engem a halottak.

Szeretem az orchideákat

dél-amerikából.

Dél-amerikából jöttem.

Vérbeli brazil vagyok. Injun.

Kocsmában ülök, tanulás végett.

Európát tanulok.

Qualachiamba mondta:

„Lósalak ez a tökszar állat”

Bélmonitor figyelő tropa Hamvasomat

Posztepilógus

J-nek

*Most írom legutolsó versemet amikor
már nem is érdekelt soha az egész
amikor valljuk be vidám parti
volt meg jó buli 26,88 másodperc alatt
meginni egy liter hárslevelút 1994. 12. hó
10-én a Kiskunban meg telefonperformanszot
adni hajnalban egy üzenetrögzítőre többek között.
De a legutolsó vers az egészen más
ebben már benne van a függvény is
ami sehogy sem akar létrejönni és
igen a versek nem olvasnak verseket.
Only the good die young - ez nincs
benne sőt éppen ezért írom most
legutolsó versemet. Egyszerűen csak
oda kell tenni a végére: pont.*

Poetica Fekália

én a huszonegy század költője vagyok
háromszor hét a járt utat járatlanért
elhagyom nincs közöm hozzátok hülye nép
én egész népemet nem szeretném tanítani
az amit a verseimben írtam én vagyok az
amit most írok az is NE tanuld meg ezt a
versemet ne is tanítsd! nem vagyok európai
nem vagyok magyar a nemiségem már
európai régen aranyMetszés a LÉTem
BEnNem nincs szeretet élet jönni inkognitó
vágni engem nyakon új dicsőségem késel a
homályban hol zsarnokság van ott termék
az arca itt van előttem álmomban már
lelőttem I'm a negative creep I'm a liar and
a thief I think I'm dumb idegtelen és
idegentelen zombie's in your head all in all
is all we all are psychoneurotic pisces killer
heaven beside you 9